

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปในปัจจุบันนี้ว่า การจัดกิจกรรมประกอบการสอนมีความสำคัญ และจำเป็นต่อการศึกษารูปแบบใหม่เป็นอย่างมาก จึงได้มีการศึกษา ค้นคว้า และวิจัยหลายระดับ เพื่อเสนอแนะแนวทางในการจัดกิจกรรมด้วยรูปแบบและวิธีการต่าง ๆ ให้แก่ครูนำไปใช้ในการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพตามความต้องการ ผู้วิจัยได้สรุปแนวความคิดเห็นจากเอกสาร และงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน การสอนโดยทั่วไปและที่เกี่ยวกับวิชาภาษาไทยในระดับต่าง ๆ โดยเฉพาะเกี่ยวกับกิจกรรม เสริมทักษะภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย การวิจัยในระดับนี้ยังมีน้อย ดังนั้นสรุปความคิดเห็นและผลการวิจัยจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องปรากฏดังต่อไปนี้

เอกสารต่าง ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ

ภาษาไทยเป็นวิชาบังคับตามหลักสูตรการศึกษาทุกระดับที่นักเรียนทุกคนต้อง เรียนและ สอบให้ผ่าน การจัดกิจกรรมเสริมทักษะภาษาไทยจึงช่วยพัฒนาความรู้ความเข้าใจที่กว้างขวางยิ่งขึ้น และเป็นการฝึกฝนทักษะทางภาษาไทยเป็นอย่างมาก สุจริต เพียรชอบ และส่ายใจ อินทร์พรชัย (2523 : 202-203) ได้ให้หลักการจัดกิจกรรมภาษาไทยโดยมีประสิทธิภาพไว้ว่า

1. นักเรียนควรเป็นผู้ริเริ่ม ส่วนครูเป็นแต่เพียงผู้ให้คำปรึกษา
2. การจัดกิจกรรมจำเป็นจะต้องได้รับความสนับสนุนจากโรงเรียน
3. บรรยากาศในการจัดกิจกรรมควรเกิดจากความสมัครใจของนักเรียน มีอิสระ

และเป็นกันเอง

4. อาจารย์ที่ปรึกษาควรมีความรู้ความสามารถ มีความเหมาะสมที่จะทำงาน

ร่วมกับนักเรียน

5. ครูและนักเรียนควรวางแผนทำงานร่วมกัน และครูจะคอยควบคุมการทำงาน

ของนักเรียน

6. ควรจัดกิจกรรมนอกเวลาเรียน
7. ควรจัดกิจกรรมอย่างสม่ำเสมอและน่าสนใจ
8. ควรจัดโดยสมาชิก เพื่อสมาชิก
9. ควรมีระบบระเบียบในการทำงาน
10. มีความสอดคล้องกับนโยบายและความมุ่งหมายของโรงเรียน
11. ยึดหลักประหยัดเวลาและทรัพยากร
12. ครูควรคิดว่าหน้าที่ของครูคือให้คำปรึกษาแก่นักเรียน
13. ทุกฝ่ายควรปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับที่วางไว้
14. โรงเรียนควรอำนวยความสะดวกสบายในคานอุปกรณ์ และอื่น ๆ
15. ควรประเมินผลการจัดกิจกรรม
16. ทุกฝ่ายควรมีความเข้าใจและมีทัศนคติที่ดีต่อการจัดกิจกรรม

การจัดบรรยากาศที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนภาษาไทย เป็นกิจกรรมที่ช่วย
 โนมนาวจิตใจนักเรียนให้เกิดความประทับใจและสนใจวิชาภาษาไทย ศรีสุภา จริยากุล
 (2525 : 13-17) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเพื่อสร้างบรรยากาศในการ
 เรียนการสอนภาษาไทย ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. บรรยากาศภายนอกชั้นเรียน เช่น การจัดสวนวรรณคดี การตั้งศูนย์วัฒนธรรม
 ในโรงเรียน เป็นต้น
2. บรรยากาศในชั้นเรียน เช่น การจัดชั้นเรียนที่ครูเป็นผู้สอนและนักเรียน
 เป็นผู้ฟัง การจัดชั้นเรียนที่นักเรียนเป็นผู้เรียนเอง การจัดชั้นเรียนที่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียน
 กับนักเรียน การจัดชั้นเรียนที่นักเรียนได้เรียนอย่างอิสระ การจัดประสบการณ์จำลองในห้องเรียน
 การจัดประสบการณ์นอกสถานที่ และการจัดชั้นเรียนพิเศษ เช่น จัดให้เรียนในห้องปฏิบัติการภาษา
 แบ่งกลุ่มทำงาน จัดกลุ่มสัมพันธ์

การดำเนินการจัดกิจกรรมจะต้องมีขั้นตอนในการปฏิบัติงานอย่างชัดเจน สิ่งแรกที่ต้อง
 คำนึงถึงคือ การกำหนดวัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายของการทำงาน ครูต้องพยายามวางจุด-
 มุ่งหมายให้ตรงกับความต้องการของการจัดใหม่มากที่สุด เพื่อจะได้ดำเนินงานตามวัตถุประสงค์

ที่วางแผนการไว้ตั้งแต่ต้น แฮร์รี่ ซี แมคคาวน์ (Harry C. Mckown 1949 ; 12-16)
ได้กล่าวว่า การจัดกิจกรรมควรกำหนดวัตถุประสงค์หรือความมุ่งหมายต่าง ๆ ซึ่งสรุปได้ว่า

1. เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาอันเป็นพื้นฐานสำคัญของชีวิต
2. เพื่อฝึกฝนให้นักเรียนเข้าใจลักษณะของความเป็นนักประชาธิปไตย
3. เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางบุคลิกภาพของนักเรียน
4. เพื่อสร้างเสริมสัมพันธ์ภาพอันดีงามในสังคม
5. เพื่อเพิ่มพูนความสนใจของนักเรียนในโรงเรียน
6. เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อโรงเรียน
7. เพื่อเสริมสร้างความเป็นผู้มีระเบียบ
8. เพื่อค้นหาและพัฒนาความสามารถและความถนัดพิเศษของแต่ละบุคคล

องค์ประกอบที่จะช่วยให้การจัดกิจกรรมบรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการนั้น จะต้องมีความสอดคล้องกับหลักสูตร มีการเตรียมงานเป็นอย่างดี และนักเรียนทุกคนมีความพอใจในการมีส่วนร่วมกับกิจกรรมที่จัดขึ้นมา ดังที่ อัลคอรัน คินเคอร์ ชูเนิร์ต (Alcorn Kinder Schunert 1970 : 408) กล่าวว่า วิธีการจัดกิจกรรมนั้นต้องประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้

1. มีจุดมุ่งหมายในการจัดกิจกรรม
2. ต้องเป็นส่วนหนึ่งหรือมีความสอดคล้องกับหลักสูตร
3. ควรวางแผนในการทำงานไว้ล่วงหน้าเป็นอย่างดี
4. ต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม

การเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีความสามารถในด้านต่าง ๆ เป็นการส่งเสริมพัฒนาทักษะทางภาษาและอื่น ๆ อย่างแท้จริง เพราะนักเรียนย่อมมีความต้องการและความสามารถแตกต่างกันไป ดังที่ นาธาน เอส เบลานท์ และเฮอริเบิร์ต เจ เกลาไมเออร์ (Nathan S. Blount Herbert J. Klausmeier 1970 : 548) ได้ให้ข้อคิดในการจัดกิจกรรมว่า

. . . การจัดกิจกรรมโดยคำนึงถึงความแตกต่างของนักเรียนนั้น
กิจกรรมบางประเภท เช่น ชุมชมทางวิชาการ
กิจกรรมเกี่ยวกับงานอดิเรก กิจกรรมเกี่ยวกับงานบริการ ช่วย
ให้นักเรียนได้พัฒนาบุคลิกภาพ และมีโอกาสเข้ากลุ่มทำงานไถ่กว้างขวาง
ขึ้น กิจกรรมที่อาศัยความชำนาญเฉพาะอย่าง เช่น กีฬา ดนตรี ละคร
และศิลปะ จะช่วยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความสามารถพิเศษ
มากขึ้น ซึ่งทำให้โดยสภาพอารมณ์ใหม่คง มีความเข้าใจในความ
ซาบซึ้งในคุณนิยม และเสริมสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนวัย
เดียวกันอีกด้วย กิจกรรมการเข้าค่าย กิจกรรมที่เกี่ยวกับชุมชน และ
กิจกรรมอื่น ๆ ที่คล้ายกันนี้ จะช่วยส่งเสริมให้เป็นผู้มีความคิดเชิง
สร้างสรรค์ได้ดียิ่ง กิจกรรมต่าง ๆ จะมีประโยชน์ยิ่งขึ้น ถ้าเปิด
โอกาสให้นักเรียนได้แสดงความสามารถแตกต่างกันออกไป

อารอน วี ซิคูเรล (Aaron V. Cicourel 1974 : 229-230) ได้ศึกษา
และค้นพบว่า การใช้แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized Tests) เป็นการวัด
พฤติกรรมทางภาษาโดยการไร้ประสบการณ์เข้าแก้ไขปัญหา ครูสามารถวัดพฤติกรรมทางภาษา
ด้วยกิจกรรมต่าง ๆ นักเรียนจะแสดงออกโดยการตอบคำถาม การทายใจ การตอบ
ตามเพื่อน ๆ เช่น ตอบตามเพื่อนหรือใช้สายตามองไปยังเพื่อน ๆ แล้วจึงตัดสินใจตอบทันที
การยัดเยียดและครูเพื่อคนหากำตอบด้วยตัวเองเท่านั้น เป็นวิธีวัดทักษะความรู้ ความเข้าใจ
การแปลความหมายของคำตอบที่ครูได้เตรียมไว้ ดังนั้นเมื่อครูได้สรุปบทเรียนไปแล้วนักเรียน
อาจจะเข้าใจไม่เหมือนกันทั้งหมด นักเรียนแต่ละคนจะเชื่อมโยงประสบการณ์ที่มีอยู่เพื่อแก้ไข
ปัญหา ซักข้อสงสัย และ ถัดจากคำตอบที่ถูกต้องเหมาะสม ขอพิสูจน์ของ ซิคูเรล เป็นการสรุปผล
การศึกษาคนพบว่า ครูอาจจัดกิจกรรมด้วยการใช้สถานการณ์ทดสอบ (Test Situation)
เพื่อช่วยให้การเรียนการสอนทางด้านภาษาเป็นไปโดยดี โดยการไร้ประสบการณ์หรือสิ่งแวดลอม
ที่พบเห็นให้เป็นประโยชน์

กิจกรรมที่ครูคิดว่าเมื่อจัดแล้วจะมีผลดีแก่นักเรียน บางครั้งอาจได้ผลดีเพียง
เล็กน้อยสำหรับนักเรียนบางคน เช่น การใช้กลวิธีบางอย่าง นักเรียนบางคนจะนำไปใช้
เรียนรู้ได้ก็ขึ้น แต่คนอื่น ๆ อาจไม่เข้าใจเลย การเรียนรู้แบบโปรแกรมอาจทำให้นักเรียน
บางส่วนมีความสนุกสนานเพลิดเพลินไม่ทำที่ว่าจะยอมหยุดพัก ในขณะที่นักเรียนบางคน

อาจจะเบื่อหน่ายและหมดความสนใจแล้ว เกมบางชนิดก็เช่นเดียวกันที่นักเรียนหลาย ๆ คน ได้มีโอกาสซบคิด แต่บางคนอาจเบื่อแล้วก็ได้ นักเรียนบางคนมีวิธีการเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว ด้วยเทคนิคใดเทคนิคหนึ่ง แต่อาจมีหลายคนไม่ชอบวิธีเดียวกันนั้นและไม่ยอมใช้วิธีการดังกล่าว ครูจำเป็นต้องศึกษาและเลือกจัดกิจกรรมต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับนักเรียน ซึ่ง ริตา คินัน และเคนเน็ท คินัน (Rita Dunn and Kenneth Dunn 1978 :3-4) ได้กล่าวสรุปว่าสิ่งที่ มีอิทธิพลต่อกิจกรรมที่จัดในการเรียนการสอนได้แก่

1. สภาพแวดล้อมในขณะนั้น (Immediate Environment) ได้แก่ เสียง แสง อุณหภูมิ และแบบแผน
2. อารมณ์ของแต่ละบุคคล (Own Emotionality) ได้แก่ แรงจูงใจ แรงกลใจ ความรับผิดชอบ และความต้องการโครงสร้างหรือความยืดหยุ่น
3. ความต้องการทางสังคม (Sociological Needs) ได้แก่ ตัวเอง ญูครอง เพื่อนรุ่นเดียวกัน กลุ่มหรือคณะ วิทยุพี หรืออื่น ๆ ที่ต่างออกไปจากที่กล่าวมานี้
4. ความต้องการทางร่างกาย (Physical Needs) ได้แก่ การรับรู้ การบริโภค เวลา และความเคลื่อนไหว

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ

งานวิจัยต่าง ๆ ในประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมเสริมทักษะภาษาไทย มีวิวัฒนาการตั้งแต่อดีตจนถึงสมัยปัจจุบันนี้ไปความนโยบายของหลักสูตรการศึกษาและสภาพการ จัดการศึกษาของแต่ละท้องถิ่น รูปแบบการจัดกิจกรรมที่แตกต่างกันออกไปอย่างเห็นได้ชัดเจน ความยุคสมัย จึงปรากฏในงานวิจัยที่มีผู้สนใจศึกษามาโดยตลอด แสดงให้เห็นว่าได้มีการเปลี่ยนแปลงในวงการศึกษายู่อเสมอ โดยเฉพาะการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยที่ได้พัฒนามากขึ้น เพื่อปรับปรุงแก้ไขให้ได้ผลดีมีประสิทธิภาพสูงสุด

จากการวิจัยในปี พ.ศ. 2501 พบว่า การจัดกิจกรรมภาษาไทยยังมีได้มีอะไร แปลกใหม่ สภาพและบรรยากาศในชั้นเรียนยังคล้ายกับสมัยก่อนคือ ไม่มีสิ่งช่วยเร่งเร้าให้ นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นแม้แต่น้อย ดังที่ สีธร แสงธนู และคณะ (2501) ได้สำรวจ

การสอนวิชาวรรณคดีไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในสมัยนั้น จาก 4 โรงเรียน คือ โรงเรียนสตรีวิทยา โรงเรียนศึกษานารี โรงเรียนเทพศิรินทร์ และโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย โดยการสังเกตการสอนในชั้นมัธยมปีที่ 4-5-6 จำนวน 7 ครั้ง ผลการวิจัยพบว่า สภาพเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนดังนี้ คือ ครูส่วนมากให้นักเรียนอ่านแล้วอธิบาย มีการซักถามเป็นบางตอน ครูมีใ้แก้ไขข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นในทันที การอ่านมีแต่อ่านวอกเสียง ไม่มีการอ่านในใจ กิจกรรมในห้องเรียนมีแค่การอ่านเท่านั้น ครูบางคนให้นักเรียนไปอ่านมาเป็นหมู่ แล้วมาอภิปรายในชั้น บางครั้งให้เล่นละคร หรืออ่านบทสนทนาโต้ตอบแบบตัวละครพูดกัน นอกจากนี้ก็ให้นักเรียนซักถามกันเอง โดยครูเป็นผู้ควบคุมและแนะนำแก้ไขให้ถูกต้อง ครูมีหนังสือแบบเรียน หรือคู่มือของแบบเรียนเป็นอุปกรณ์การสอน ครูส่วนน้อยที่ใช้ภาพประกอบในการอ่าน สภาพและบรรยากาศส่วนใหญ่เรียนในห้องตามปกติ บางแห่งเรียนในห้องวิชาภาษาไทยโดยเฉพาะ ซึ่งทำให้มีปัญหาในบางครั้งว่า บรรยากาศไม่เข้ากับวิชาและเนื้อเรื่อง เพราะไม่ได้เปลี่ยนแปลง ตกแต่งใหม่ ส่วนมากสิ่งที่ใช้ตกแต่ง คือ รูปภาพเกี่ยวกับตัวละคร นักประพันธ์ พระพุทธรูปศาสนา และมีคำประพันธ์ซึ่งมักจะเป็นคติเตือนใจคิดไว้ บรรยากาศขึ้นอยู่กับครูผู้สอน เวลาเรียนก็เป็นสาขาที่สำคัญ เช่น เวลาเรียนตอนเช้าดีกว่าตอนบ่าย กิจกรรมที่ใช้วัดผล คือ ใช้วิธีสอบถาม ในเวลาเรียน ให้ขอทดสอบไปเป็นการบ้านและให้วาดรูปตัวละคร

ต่อมากิจกรรมภาษาไทยได้มีบทบาทในการเรียนการสอนมากขึ้นตามลำดับ จนทำให้วิชาภาษาไทยได้รับความสนใจมากกว่าก่อนและเห็นว่ามียุทธศาสตร์กับเวลาที่ลงทุนลงแรงไป คั้งที่ สุนทร โคตรบรรเทา (2506) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมภาษาไทยและ กิจกรรมต่าง ๆ เรื่อง "การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น" ด้ว การใช้แบบสอบถามสำรวจความคิดเห็นของนักเรียน 672 คน และครู 72 คน จากโรงเรียน รัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์จำนวน 13 แห่ง ผลการวิจัยปรากฏว่า กิจกรรมที่โรงเรียนต่าง ๆ จัดขึ้นแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ สถานักเรียนและชุมนุมทางวิชาการต่าง ๆ ชุมนุมภาษาไทย จัดมากเป็นอันดับสองรองลงมาจากชุมนุมวิทยาศาสตร์ การดำเนินงานจะมีคณะกรรมการบริหาร โดยมีอาจารย์เป็นที่ปรึกษา สมาชิกบางชุมนุมต้องจ่ายเงินค่าสมัคร กิจกรรมที่จัดขึ้นได้แก่ การศึกษานอกสถานที่ การจัดงานรื่นเริง การอภิปรายและโต้วาที การฉายภาพยนตร์ การจัดนิทรรศการ เป็นต้น ปัญหาในการจัดกิจกรรมคือ อุปสรรคในด้านการเงิน อุปกรณ์ สถานที่

เวลา การวางแผนงาน และความร่วมมือของครูกับนักเรียน

ในปีเดียวกันนั้นเอง ได้มีผู้สำรวจพบว่า กิจกรรมเกี่ยวกับวิชาภาษาไทยได้รับความสนใจมากเป็นอันดับที่ 4 จากนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือการวิจัยของทองสุข รัตนศรีวงศ์ เรื่อง "ปัญหาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา" โดยส่งแบบสอบถามและได้รับคืนจากครูจำนวน 50 คน และนักเรียน 450 คน ทั้งโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์จำนวน 10 แห่ง และสัมภาษณ์ครูที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรม ผลปรากฏว่า โรงเรียนส่วนใหญ่จัดกิจกรรม 2 ประเภท คือ สภานักเรียน และชุมนุมต่าง ๆ ชุมนุมภาษาไทยมีสมาชิกมากเป็นอันดับที่ 4 ฝ่ายบริหารของโรงเรียนให้ความสำคัญมีอีดี่ นักเรียนมีความสนใจกิจกรรมพอสมควร ชอบกิจกรรมที่พบคือ คุฏไม่มีประสบการณ์ มีอุปสรรคในด้านการเงิน เวลา สถานที่ ไม่ได้รับความร่วมมือ ไม่มีการวางแผนงานและติดตามผลงาน

เนื่องจากการตื่นตัวในเรื่องการจัดกิจกรรมกันมากขึ้น จึงมีปัญหาดัง ๆ เกิดขึ้นมากมายหลังจากนั้น ดังที่ เญยจมาศ เพิ่มสุขศรี (2508) ได้สำรวจความคิดเห็นของครูและนักเรียนจำนวน 346 คน จากโรงเรียนต่าง ๆ รวม 6 แห่ง โดยได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นสายสามัญในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาที่มีต่อกิจกรรมเสริมหลักสูตร" ผลปรากฏว่า ผู้ริเริ่มและดำเนินงานในการจัดกิจกรรม คือ ครูและนักเรียน โรงเรียนต่าง ๆ จัดกิจกรรม 2 ประเภทคือ สภานักเรียนและชุมนุมต่าง ๆ กิจกรรมส่วนมากจัดขึ้นในเวลาหลังจากเลิกเรียนแล้ว นักเรียนคนหนึ่งอาจเป็นสมาชิกได้หลายชุมนุม บางโรงเรียนให้เป็นสมาชิกได้ชุมนุมเดียว ปัญหาที่สำรวจพบคือ ผู้ปกครอง ครู และนักเรียนไม่ให้ความสำคัญ สถานที่ไม่สะดวก มีเวลา อุปกรณ์ และสมาชิกน้อย การประชุมไม่รวดเร็ว นักเรียนบางคนได้ตำแหน่งช้า

ในปีเดียวกันนั้น ได้มีผู้สำรวจการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับวรรณคดีไทย เพื่อศึกษาว่ามีการจัดกิจกรรมอะไรบ้าง กิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้นเพื่อเสริมสร้างการเรียนการสอนภาษาไทยในโรงเรียนต่าง ๆ นั้นมีปัญหอะไรที่น่าสนใจนำมาแก้ไขได้ ซึ่งผู้วิจัย คือ อรสา เชนพันธ์ (2508)

โคสำรวจการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับวรรณคดีไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นสายสามัญในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ส่งแบบสอบถามไปยังโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต จำนวน 32 แห่ง โดยมีครูตอบแบบสอบถามจำนวน 130 คน และนักเรียนจำนวน 450 คน สรุปผลได้ดังนี้คือ โรงเรียนส่วนมากมีและไม่มีชุมนุมภาษาไทยในอัตราใกล้เคียงกัน โดยมีครูเป็นที่ปรึกษาของชุมนุม กรรมการของชุมนุม คือ ผู้ช่วยและหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทย กิจกรรมในชั้นเรียนส่วนใหญ่จัดเป็นบางชั่วโมง ได้แก่ อ่านทำนองเสนาะ พูดหน้าชั้น ทำงานเป็นกลุ่ม สรุปเรื่องที่เรียนมาและรายงาน กิจกรรมนอกหลักสูตร ได้แก่ ทำสมุดภาพ สมุดบรรยายใตภาพ โทวาที อภิปราย แข่งขันอ่านทำนองเสนาะ ประกวดโคลงกลอน ทำสมุดรวบรวมสุภาษิตคำพังเพยไทย ทำสมุดประวัติบุคคลสำคัญในวรรณคดีไทย จัดวรรณคดีสัญจร ถิ่นชานอกสถานที่ เล่นสีกวาทศกถาร้อย จัดนิทรรศการ ตั้งชุมนุมภาษาไทย และเล่นละครตามบทเรียน ปัญหาที่พบบ่อยคือ ครูไม่มีความสามารถพิเศษในการร้องเพลง เล่นละคร อ่านทำนองเสนาะ มีชั่วโมงสอนมากเกินไป เนื้อหาในแบบเรียนและจำนวนนักเรียนมีมากเกินไป แต่มีเวลาน้อย

ต่อมาที่มีผู้ทำการสำรวจการจัดกิจกรรมภาษาไทยในโรงเรียนสหศึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมภาษาไทยที่จัดในชุมนุมภาษาไทยและกิจกรรมอื่น ๆ คือ วณี ปัทมลิขิตกุล (2511) ได้ศึกษาความสนใจต่อหลักสูตรของนักเรียนโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-5 จำนวน 600 คน ซึ่งสรุปได้ว่า ผู้ริเริ่มและดำเนินงานคือ ครูและนักเรียน ชุมนุมภาษาไทยมีโครงการจัดกิจกรรมต่อไปคือ แสดงละคร ประกวดร้องเพลงไทยเดิม ไทยสากล แสดงการละเล่นพื้นเมือง ประกวดการเล่นสีกวา อภิปรายหมู่ ประกวดการเล่านิทาน วิทยากรมาบรรยาย ประกวดสมุดภาพวรรณคดี เล่นดนตรีไทย ประกวดการแต่งและการอ่าน คำประพันธ์ แข่งขันสะกดคำยาก กล่าวสุนทรพจน์ จัดนิทรรศการเกี่ยวกับวรรณคดีไทย ปัญหาที่พบบ่อยคือ ไม่ได้รับความร่วมมือจากสมาชิกและครู มีอุปสรรคในค่านาเวธา การเงิน สถานที่ และวิธีดำเนินงาน

กิจกรรมชุมนุมภาษาไทยได้รับความสนใจจากนักเรียนมากขึ้น นักเรียนได้สังเกตเห็นประโยชน์ที่ได้รับ ดังที่ปรากฏว่ามีนักเรียนสมัครเข้าเป็นสมาชิกมากเป็นอันดับที่ 1 ดังที่ พูนศิริ เจริญพันธ์ (2514) ได้สำรวจความสนใจต่อกิจกรรมเสริมหลักสูตรของนักเรียนโรงเรียน

สตรีศรีสุวิโยทัย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-5 ซึ่งมีนักเรียนตอบแบบสอบถามจำนวน 390 คน ผลปรากฏว่า ผู้ริเริ่มและดำเนินการจัดกิจกรรม คือ อาจารย์หัวหน้าสาขาวิชา กิจกรรมที่จัดขึ้น ในโรงเรียนมี 2 ประเภท คือ สถานักเรียน และชุมนุมวิชาการต่าง ๆ ชุมนุมภาษาไทยมีสมาชิกมากที่สุด ปัญหาที่พบมากที่สุด คือ นักเรียนบางคนไม่ไ้เป็นสมาชิกของชุมนุมใด ๆ ครูและนักเรียนไม่ให้ความร่วมมือ ไม่ถือกฎข้อบังคับในการดำเนินงาน มีอุปสรรคทางด้านเวลา การเงิน สถานที่ นอกจากนี้โรงเรียนไม่มีแผนงานและโครงการเพื่อจัดกิจกรรม

การวิจัยในโรงเรียนสาธิตนั้นพบว่า มีการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่แปลกใหม่ น่าสนใจ มากขึ้น มีการจัดกิจกรรมทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน ดังที่ จิตต์นิภา ภักดิ์ชุมพล (2516) ได้วิจัยเรื่อง "กิจกรรมการเรียนและการสอนภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนสาธิต ในกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถามไปถึงครู 21 คน และนักเรียน 96 คน จากโรงเรียนสาธิต 5 แห่ง ปรากฏผลดังนี้ กิจกรรมที่ครูนิยมจัดคือ ฝึกอ่านในใจ อ่านออกเสียง และอ่านทำนองเสนาะ จักเกมแข่งขัน เล่นละครหรือแสดงบทบาท กิจกรรมในเวลาเรียนที่จัด มากค่านการไ้ภาษาคือ ฟังเพื่อนรายงาน ฝึกพูดรายงานหน้าชั้น ฝึกอ่านในใจแล้วครูถาม เรื่องราว ฝึกเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่าน ด้านหลักภาษา คือ ค้นคว้า รายงาน หน้าชั้น จักเกมแข่งขันการแต่งคำต่าง ๆ ที่เรียน รวบรวมคำต่าง ๆ เช่น คำกริยาหรือคำ วิเศษณ์ คำนวรณคดี คือ ฝึกสนทนาเป็นบทละครพูด ถอดคำประพันธ์จากวรรณคดี อภิปราย แสดงความคิดเห็นในวรรณคดี ส่วนกิจกรรมนอกชั้นเรียนที่ครูจัดมากมีดังนี้ ค่านการไ้ภาษา และหลักภาษา คือ การจัดโต้วาที อภิปรายระหว่างชั้น รวบรวมสมุดภาพ คำคม สุภาษิตต่าง ๆ ทำพจนานุกรมรวบรวมศัพท์พยางค์ และทำหนังสือพิมพ์ประจำชั้น คำนวรณคดี คือ ทำสมุดภาพและ วาดภาพ รวบรวมศัพท์หมวด เช่น ช่าง มา ดอกไม้ต่าง ๆ ประกวดคัดลอก โคลง คำประพันธ์ ต่าง ๆ ปัญหาที่พบมาก คือ การเลือกจัดกิจกรรม ตัวนักเรียน แบบเรียน เวลา และการเงิน

ความสนใจในกิจกรรมต่าง ๆ ของนักเรียนมีมากขึ้นทุกหนแห่ง แม้แต่โรงเรียนที่มี เฉพาะนักเรียนหญิงล้วน ซึ่ง สุภาพ สัตยานนท์ (2517) ได้สำรวจความสนใจและความคิดเห็น ต่อกิจกรรมเสริมหลักสูตรของนักเรียนโรงเรียนสตรีวิทยว ตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-5 ผลการ วิจัยสรุปได้ว่า อาจารย์และนักเรียนเป็นผู้ริเริ่มและดำเนินงานร่วมกัน ลักษณะของกิจกรรมที่จัด

มี 8 ประเภท คือ ชุมนุมทางวิชาการ ชุมนุมเกี่ยวกับบริการสังคม นิทรรศการ การอภิปราย การศึกษานอกสถานที่ เชิญผู้ทรงคุณวุฒิมาบรรยาย สถานักเรียน และการทำหนังสือพิมพ์โรงเรียน นักเรียนส่วนใหญ่ เป็นสมาชิกคนละ 3 ชุมนุม และมีความเห็นว่าการจัดขึ้นน่าสนใจพอสมควร ส่วนประโยชน์ที่ได้รับ คือ ทำให้เกิดความร่วมมือระหว่างครูกับนักเรียน ขอบทพร้องที่พบ คือ กิจกรรมบางอย่าง เวลา และการเงินมีน้อย นอกจากนี้ มีนักเรียนบางคนไม่ได้เป็นสมาชิก ชุมนุมใด ๆ เลย

ในช่วงเวลาที่มีการเปลี่ยนแปลงทางการ เมืองมีผู้วิพากษ์วิจารณ์วรรณคดีในทางลบกัน อย่างกว้างขวางอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน จึงมีผู้สำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับวรรณคดีไทย ในคานต่าง ๆ จากนักเรียนชายมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ มาลี อูนอก (2520) ได้ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของนักเรียน 202 คน และครู ภาษาไทย 8 คน ในโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมการเรียนการสอน วิชาวรรณคดีไทยที่ครูนิยมจัดมากที่สุด คือ ฝึกอ่านทำนองเสนาะ กิจกรรมที่จัดน้อยที่สุด คือ การเล่นเกี่ยวกับศัพท์ เช่น คอศัพท์ ปริศนาคำทาย กิจกรรมที่ครูจัดปานกลาง คือ ฝึกอ่านในใจ และอ่านออกเสียง กิจกรรมที่ครูไม่ค่อยจัด ได้แก่ การวาดภาพประกอบตามจินตนาการของ นักเรียน การละครหรือแสดงบทบาท การรายงานปากเปล่าหน้าชั้น และฟังเพลง ทำนองเสนาะ ปัญหาที่พบคือ ครูและนักเรียนมีความเห็นว่า แบบเรียนไม่สอดคล้องกับสังคม ควรปรับปรุงใหม่

การวิจัยเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมภาษาไทยทั้งการใช้ภาษา หลักภาษาและวรรณคดี เพื่อเสนอโครงการจัดกิจกรรมให้โดดเด่นเป็นที่สนใจแก่นักเรียน และเป็นแนวทางของครูคั้งที่ สวัสดิ์ชน สุคหอม (2522) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "โปรแกรมการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร วิชาภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร" โดยการใ้แบบสอบถามครู 96 คน และนักเรียน 400 คน จากโรงเรียนรัฐบาล 16 แห่ง สรุปผลการวิจัยได้ว่า ผู้ริเริ่มและดำเนินการจัดกิจกรรม คือ อาจารย์และนักเรียน กิจกรรมที่จัดขึ้นมีคั้งนี้ คานการใช้ภาษาแบ่งออกเป็น 4 อย่าง คือ การฟัง โต้เถียง ฟังทำนองเสนาะ เพลงไทยเดิม และฟังรายงาน อภิปราย และบรรยายของนักเรียน การพูด โต้เถียง พูดหน้าชั้นหรือในที่ประชุม การอภิปราย และประกวด

การอ่านทำนองเสนาะ การอ่าน ไคแก อ่านและค้นคว้าความรู้จากห้องสมุด และทำงานเป็น
 กลุ่มและวิจารณ์เกี่ยวกับหนังสือที่ได้อ่าน การเขียน ไคแก เขียนข่าว บทความ ประกวดคำขวัญ
 หรือโฆษณา กิจกรรมด้านหลักภาษา ไคแก รวบรวมคำที่มักเขียนและอ่านผิดจากพจนานุกรม
 จัดป้ายนิเทศเกี่ยวกับหลักภาษา ประกวดการแต่งคำประพันธ์ต่าง ๆ กิจกรรมด้านวรรณคดี
 ไคแก จัดงานในวันสำคัญทางวรรณคดีหรือประเพณีไทย อ่านทำนองเสนาะและบทประพันธ์ต่าง ๆ
 ในวรรณคดี จัดป้ายนิเทศเกี่ยวกับวรรณคดี เลอะละครจากวรรณคดี ปัญหาที่พบส่วนมาก คือ
 นักเรียนไม่เข้าใจและไม่เห็นความสำคัญของการจัดกิจกรรม อาจารย์ไม่ให้ความร่วมมือ
 นอกจากนั้นก็คือ อุปสรรคเกี่ยวกับงบประมาณ เวลา และอุปกรณ์มีน้อย

เมื่อกระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศเปลี่ยนแปลงให้ใช้หลักสูตรใหม่ การจัดกิจกรรม
 ประกอบการเรียนการสอนภาษาไทยก็มีความสำคัญมากกว่าเดิม เพราะหลักสูตรใหม่ได้เน้นให้
 ครูสอนให้นักเรียนเป็นนักคิด นักทำและนักแก้ไขปัญหาค้นคว้าวิธีการต่าง ๆ ซึ่งทิศทางการเรียนรู้
 ได้เปลี่ยนไป โรงเรียนต่าง ๆ ได้ให้ความสำคัญในการจัดประสบการณ์โดยรอบคานแก่นักเรียน
 ซึ่ง ชูดี ชัชวาลกิจ และสิริวิวัฒน์ ลายกนก (2524) ได้สำรวจความคิดเห็นของครูจำนวน 18 คน
 และนักเรียนมัธยมศึกษา 120 คน จากโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร 6 โรงเรียน พบว่า
 สาเหตุที่นักเรียนเข้าร่วมชุมนุมภาษาไทย เพราะทำให้มีโอกาสแสดงความสามารถพิเศษ ได้รับ
 การยกย่องและความรู้เพิ่มเติม ผู้วางแผนและดำเนินการจัดกิจกรรมชุมนุมภาษาไทย คือ ครู
 และนักเรียน ประโยชน์ที่ได้รับ คือ ทำให้นักเรียนมีทักษะในการทำงานกลุ่มและความรู้มากขึ้น
 และทำให้ครูรู้จักนักเรียนมากกว่าเดิม กิจกรรมที่เห็นว่ามีประโยชน์ คือ กิจกรรมเกี่ยวกับการ
 ฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ไปทัศนศึกษา การฟื้นฟูขนบธรรมเนียมประเพณี
 ต่าง ๆ ของไทย การแสดงละคร การจัดฉายภาพยนตร์เกี่ยวกับวิชาภาษาไทย เช่น ประเพณี
 ภาคต่าง ๆ ฟังการอภิปราย โคว่าที่ กิจกรรมเกี่ยวกับการสะสมรวบรวม เช่น รวบรวมชีวประวัติ
 นักประพันธ์ที่สำคัญของไทย อุปสรรคในการจัดกิจกรรมคือ นักเรียนไม่กล้าแสดงออกในเวลา
 จัดกิจกรรม ไม่สนใจและไม่เห็นความสำคัญของกิจกรรมชุมนุมภาษาไทย

การนิเทศเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมภาษาไทยมีประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับครูโดยตรง เพราะจะเป็นแนวทางให้ครูสามารถตัดสินใจเลือกกิจกรรมแปลกใหม่และมีประโยชน์ต่อการสอนของตนเอง ทำให้สอนด้วยความมั่นใจและแม่นยำขึ้น ดังนั้น จูไรรัตน์ หมั่นพงษ์สถาพร (2516) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การติดตามผลการนิเทศการศึกษา สายวิชาภาษาไทย ในโรงเรียนมัธยมศึกษา" ผลปรากฏว่า โรงเรียนมัธยมแบบประสมและสายสามัญได้รับการแนะนำช่วยเหลืออย่างมาก ครูภาษาไทยในโรงเรียนมัธยมแบบประสมของการให้ศึกษานิเทศก์ช่วยเหลือต่าง ๆ ซึ่งเรียงลำดับได้ดังนี้ การแนะนำการจัดกิจกรรมให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาไทย การแนะนำให้ครูจัดนิทรรศการวันสำคัญของทวีไทย และการแนะนำครูให้ส่งเสริมนักเรียนให้รวมกิจกรรมกับสถานอื่น ๆ ส่วนครูภาษาไทยในโรงเรียนมัธยมสายสามัญของการคำแนะนำในการจัดนิทรรศการวันสำคัญของทวีไทยมากที่สุด รองลงมาคือ แนะนำครูให้ส่งเสริมนักเรียนให้รวมกิจกรรมกับสถานอื่น และการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาไทย หลังจากได้รับการนิเทศแล้ว ครูมีความสามารถในการจัดกิจกรรมได้ดีขึ้น

การสำรวจความต้องการของครูภาษาไทยจากการนิเทศ เพื่อปรับปรุงการสอนให้ทันสมัยตามหลักสูตรภาษาไทยแผนใหม่มีความสำคัญและจำเป็น เนื่องจากครูยังไม่เข้าใจและต้องเตรียมการสอนตามแบบเรียนซึ่งปรับปรุงใหม่ ซึ่งยังต้องใช้เวลานานก่อนเข้าสอนจริง ซึ่งศศิตยา โสรัสสุชะโต (2524) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความต้องการการนิเทศของครูภาษาไทยในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ตามการรับรู้ของครู" สรุปผลได้ว่า การนิเทศที่ครูได้รับน้อยมาก คือ แนะนำการจัดนิทรรศการวันสำคัญต่าง ๆ แนะนำครูให้ส่งเสริมนักเรียนให้รวมกิจกรรมกับสถานอื่น ๆ เช่น โทวาที่ แข่งขันตอบปัญหา แข่งขันแกงกลอนสด ฯลฯ ส่งเสริมและแนะนำการจัดตั้งชุมนุมภาษาไทย สนับสนุนให้ครูจัดกิจกรรมประกอบการสอนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ส่วนการนิเทศที่ครูต้องการได้แก่ การส่งเสริมงบประมาณในการจัดกิจกรรม การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อส่งเสริมทักษะทั้ง 4 ของนักเรียน และการจัดและเลือกกิจกรรมประกอบบทเรียนในนาสนใจ

งานวิจัยในต่างประเทศที่มีผู้ทำการวิจัยไว้อย่างน่าสนใจ ดังนี้

ฮาโรลด์ เอฟ. บรินีการ์ (Harold F. Brinegar 1952 : 49-54) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาที่มีต่อโรงเรียนของตนเอง ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ นักเรียนเห็นว่าโรงเรียนควรเปิดโอกาสให้นักเรียนทุกคนเข้าร่วมกิจกรรม และนักเรียนต้องการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ มากกว่านี้ เวลาในการจัดกิจกรรมควรจัดในเวลาเรียนเพื่อให้ นักเรียนมีโอกาสร่วมกิจกรรมอย่างทั่วถึง ยกเว้นกิจกรรมทางคาน่ากีฬาที่อาจจัดนอกเวลาเรียน

จอห์น ฮาโรลด์ สกิลแมน (John Harold Skillman 1959 : 1958) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรมนอกชั้นเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในกรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น จากกิจกรรมนอกชั้นเรียน 4 ประเภท ได้แก่ สถานักเรียน ชุมนุมหนังสือพิมพ์ การละคร ดนตรี และชุมนุมกิจกรรมพิเศษต่าง ๆ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมนอกชั้นเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม

โรเบิร์ต ดี. ฮัมฟรีย์ (Robert D. Humphrey 1960 : 125-135) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรมนอกโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา โดยวิธีการใช้แบบสอบถามและสัมภาษณ์จากนักเรียน ครู ผู้ปกครอง และเจ้าของโรงเรียน ซึ่งกิจกรรมนอกโรงเรียนมีทั้งหมด 12 ประเภท ได้แก่ กิจกรรมเกี่ยวกับสังคม การท่องเที่ยว ศิลป การอ่าน โทรทัศน์ การทำอาหาร การร้องเพลง การเล่นเกม การทำงานนอกบ้าน การฝีมือ งานอดิเรกต่าง ๆ การดูภาพยนตร์ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ นักเรียนมีความสนใจกิจกรรมนอกโรงเรียนเป็นอย่างมาก นักเรียนชายชอบรวมกลุ่มกิจกรรมมากกว่านักเรียนหญิง นักเรียนที่นิยมเข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับการอ่าน ศิลป และสังคม มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาค่อนข้างสูงกว่านักเรียนที่ชอบรวมกิจกรรมเกี่ยวกับโทรทัศน์ การร้องเพลง และเล่นเกมต่าง ๆ

โรนัลด์ คัมบลิว รัสเคนส์ (Ronald W. Raskens 1960 : 110-114) ได้ศึกษาเกี่ยวกับประโยชน์ของการเป็นผู้นำกิจกรรมในขณะที่ศึกษาอยู่ต่อผลสำเร็จในชีวิตการทำงาน โดยผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังบรรดาศิษย์เก่าที่จบการศึกษาจากคณะศิลปศาสตร์

มหาวิทยาลัยรัฐโอไอโอวา ผลการวิจัยปรากฏว่า ลักษณะของผู้นำในชุมชนที่ประสบความสำเร็จในชีวิต จะพิจารณาได้จากทำให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในสมัยที่ผู้นั้นเป็นผู้นำกิจกรรมในสถานศึกษา มากกว่าการพิจารณาจากผลการศึกษาหรือสาขาวิชาที่เรียนมา ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากยืนยันว่าการเข้ามีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้นมีประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตในสังคมเป็นอย่างดี

ฟลอยด์ แฮร์ริสัน สตีร์วอลท์ (Floyd Harrison Stierwalt 1967 : 4757 A)

ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกันกับกิจกรรมนักเรียนประเภทต่าง ๆ ในรัฐโอกลาโฮมาซิตี โดยวิธีใช้แบบทดสอบเป็นเกณฑ์ตัดสิน ผู้วิจัยได้แบ่งนักเรียนเป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่มที่เข้าร่วมกิจกรรมตั้งแต่ 2 ประเภทขึ้นไปกับกลุ่มที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมเลย กลุ่มที่ใช้เวลาในการร่วมกิจกรรมต่างกัน และกลุ่มที่มีฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจแตกต่างกัน ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ คะแนนก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมไม่แตกต่างกัน จึงยืนยันไม่ได้ว่าการเข้าร่วมกิจกรรมมีผลสัมฤทธิ์ต่อการศึกษาร่วมประเภทของกิจกรรมไม่มีผลสัมฤทธิ์ต่อการศึกษา และฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจมีผลสัมฤทธิ์ต่อการศึกษากันมาก

โจเซฟ เอ็ดเวิร์ด ดูฮาน (Joseph Edward Doohan 1969 : 2146 A)

ได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมนักเรียนมัธยมศึกษา ในรัฐเมน สหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยปรากฏว่า ทางโรงเรียนได้จัดบริการส่งนักเรียนที่สนใจเข้าร่วมกิจกรรมกลับบ้านหลังเลิกเรียน ปัญหาที่พบบ่อยคือ อาจารย์ที่ปรึกษาไม่เพียงพอ การประสานงานระหว่างโรงเรียนกับชุมชนยังมีน้อย ความไม่เข้าใจระหว่างผู้ใหญ่กับนักเรียนวัยรุ่น ปัญหาเกี่ยวกับนักเรียน เช่น มีภาระทางบ้าน บางคนต้องใช้เวลาศึกษาในชั้นเรียนจนไม่สามารถปลีกตัวมาร่วมกิจกรรม จึงมีปัญหาระหว่างเวลาในการจัดกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนทุกคนได้เข้าร่วมกิจกรรมอย่างทั่วถึง

โรเบิร์ต เอ็ดเวิร์ด ฮาร์เกอร์ตี้ (Robert Edward Hargerty 1971 : 2401 A)

ได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในรัฐมิชิแกน สหรัฐอเมริกา ผลสรุปของการวิจัยคือ โรงเรียนได้จัดช่วงเวลาให้แก่นักเรียนเพื่อจัดกิจกรรมต่าง ๆ โดยถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอน ปัญหาที่เกิดขึ้นคือ นโยบายและการตัดสินใจส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับผู้บริหาร การจัดกิจกรรมนักเรียนของโรงเรียนนี้มีแนวโน้มที่จะรวมกิจกรรมเข้าไว้ในเชิง

วิชาการตามหลักสูตรและจัดเป็นชั่วโมงพิเศษขึ้นมา

โรเบิร์ต ออริเจียนซ์ กิลบอลท์ (Robert Origience Guilbault 1971 : 305 A) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบโครงการจัดกิจกรรมนักเรียนของโรงเรียนใน 3 ระดับ ความมุ่งหมายของการวิจัยคือ การเสนอแนวทางในการจัดกิจกรรมนักเรียนในชั้นปีที่ 6-7-8 ให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น โดยการศึกษาจากความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนและนักเรียน ในเรื่องสถานนักเรียนและชุมชนต่าง ๆ ที่จัดอยู่ ผลสรุปของการวิจัยพบว่า นักเรียนส่วนมาก เข้าร่วมกิจกรรมเพียง 2-3 ประเภทเท่านั้น กิจกรรมที่เหมาะสมกับนักเรียนยังมีน้อย สำหรับนักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำลง ก็จะไม่สนใจเข้าร่วมกิจกรรมอีก นักเรียนชั้นปีที่ 7-8 ให้ความสนใจการเปลี่ยนแปลงกิจกรรมมากกว่าระดับอื่น และนักเรียนชั้นปีที่ 6-7-8 สนใจกิจกรรมที่สร้างความสนุกสนานเพลิดเพลิน

โรเบิร์ต ไบรอัน บาร์โทส (Robert Bryan Bartos 1973:324 A) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลการจัดประสบการณ์นอกสถานที่กับประสบการณ์ในชั้นเรียนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติของนักศึกษาครูใน West Virginia University ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ การจัดประสบการณ์นอกสถานที่และในชั้นเรียนมีประโยชน์ทั้งทางภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ โครงการจัดกิจกรรมควรเริ่มดำเนินการตั้งแต่ระยะแรกที่เปิดเรียน ควรจัดกิจกรรมให้ต่อเนื่องกันอย่างสม่ำเสมอ และเปิดโอกาสให้ทุกคนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรม

จากความคิดเห็นของนักการศึกษาและงานวิจัยต่าง ๆ ทั้งหมดดังกล่าวมานี้ จะเห็นได้ว่าครูภาษาไทยสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางของการจัดกิจกรรมเสริมทักษะได้เป็นอย่างดี กิจกรรมประกอบการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องจัดให้มีขึ้นในทุกๆระดับชั้น เพื่อช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาไทยและส่งเสริมความเจริญงอกงามทางสติปัญญาของนักเรียนในทุก ๆ ด้าน ซึ่งจะส่งผลให้บรรยากาศในโรงเรียนมีชีวิตชีวาและมีความก้าวหน้าทางวิชาการยิ่งขึ้นไป